

๑๕๗

โอบตรุณหทัย

妻恩浩蕩

จีชีว 寄秋

เขียน

เหมยชมจันทร์ & เซาว์เหลียน

แปล

กดสออ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

จีเขียนเข้าสอนนางเขียนตัวอักษรและอ่านหนังสือด้วยตนเอง

มิเพียงเท่านั้น เขายังมอบอำนาจให้นางดูแลเรื่องราวต่างๆ

ทั้งในและนอกจวนสกุลจี

กระทั่งร้านค้าก็ปล่อยให้นางดูแลอย่างเต็มที่เช่นกัน

ความจริงก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเขามีได้มองคนผิด

นางเป็นคนที่มีความสามารถจริงๆ

-จีชีว

หนังสือคุณภาพ
โดยอริณกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้ามีการจัดอันดับสาวใช้ดีเด่นประจำปี แน่แน่นอนว่า เฟิงจื่ออีนางเอกของเรื่อง โหมตรูคูหทัย ย่อมเหมาะสมที่จะช่วงชิงตำแหน่งสาวใช้อันดับหนึ่งจากชีวิตที่สงบราบเรียบ ใครจะรู้ว่าวันหนึ่งจะเกิดการพลิกผัน เด็กน้อยต้องขายตัวเข้าจวนสกุลฉีเพื่อตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณ นับแต่นั้นชีวิตของนางก็เปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล เเคราะห์ดีที่คนสกุลฉีทั้งสามรุ่นไม่เพียงรักและเอ็นดูนาง แต่ยังขาดนางไม่ได้ด้วย!

ฉีเทียนเฮ่า เจ้าเมืองจูเซว้และคุณชายใหญ่สกุลฉี ผู้อบรมสั่งสอนนางด้วยตนเองตั้งแต่เยาว์วัย กลับนำพาเรื่องราวที่ชวนปวดหัว เงื่อนงำ และภัยอันตรายมาให้นางโดยไม่คาดคิด

แม้นิยายเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับการตามล่าหาขุมสมบัติ ทว่าไม่ใช่เรื่องที่มีพล็อตสืบสวนสอบสวนที่เข้มข้น ซับซ้อน หรือลึ้นระทึกจนหายใจหายคอไม่ทัน กลับเป็นนิยายอารมณ์ดี โรแมนติก คละเคล้ากับการไล่ล่าและแผนการร้ายพอให้มีสีสัน

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะสนุกสนานกับ โหมตรูคูหทัยนี้

๐๕๗

ฉันเทียนเฝ้ามองมือเล็กที่อยู่ในฝ่ามือของตน

แล้วกระชับมือนั้นไว้

นัยน์ตาของเขาเจือยิ้ม “ได้ ข้ารับปากว่าจะเชื่อฟังเจ้า
ฉะนั้นข้าจะจับมือของเจ้าไว้นั่นๆ ไม่ปล่อยมือเด็ดขาด”

“อืม! ห้ามปล่อยมือเชียวนะ” นางแสร้งทำเป็นข่มขู่
“ตกลงแล้วนะว่าจะเชื่อฟังข้า หากท่านกล้าปล่อยมือ...

หึๆ ข้าจะไม่ให้อภัยท่านจนถึงชาติหน้าแน่”
ครั้นได้ยินเช่นนั้น ทั้งสองก็สบตากันแล้วคลี่ยิ้ม

บทนำ

“แคว้นหงเยว่¹ ยืนยงหมื่นหมื่นปี แม่น้ำจูเจียงหล่อเลี้ยงไพร่ฟ้า
นับหมื่น สีส้มทรเนื่องหนุนจมเกาะเขียน ทรัพย์ศฤงคารซ่อนใต้ปฐพี
หนึ่งกู่ญแจหนึ่งแผนที่ต้องพร้อมพริกหากปรารถนาชุมทรัพย์ มังกรเขียว¹
พิทักษ์ประตุ พยัคฆ์ขาวปกปักแปดทิศ วิหคเพลิงเต่าดำร่วมปกป้องสมบัติ
แคว้นแคว้นจึงมั่งคั่งหลายพันปี”

ในหมู่บ้านเล็กๆ นอกเมืองจูเซวี่ เด็กๆ วิ่งโอบล้อมกันเป็นวงกลม
พลางจับมือกันร้องเพลงกล่อมเด็กที่ทุกคนในแคว้นหงเยว่ร้องได้ แม้เป็น
เพลงกล่อมเด็กธรรมดาๆ ทว่าร้องเกี่ยวกับตำนานของแคว้นหงเยว่

กล่าวกันว่าหลายร้อยปีก่อน บรรพบุรุษของแคว้นหงเยว่ร่ำรวย
จากทรัพย์สมบัติที่เทพเจ้าทิ้งไว้ที่แม่น้ำจูเจียงแห่งนั้น จึงสถาปนาแคว้นขึ้น
ยิ่งกว่านั้นบางคนยังบอกว่าสมบัติที่บรรพบุรุษเจอครั้งนั้นยังใช้ไม่หมด เหลือ

¹ตามความเชื่อของชาวจีนโบราณ มีสัตว์เทพศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่ ได้แก่ มังกรเขียว (ชิงหลง) เทพ
แห่งทิศตะวันออก สัญลักษณ์ของคุณงามความดี ความเหมาะสม ความสงบสุขและมั่นคงของบ้านเมือง
สีขาว (ไป๋หู) เทพแห่งทิศตะวันตก สัญลักษณ์การปกป้องและการคุ้มครอง วิหคเพลิงหรือหงส์แดง
(จูเซวี่) เทพแห่งทิศใต้ สร้างความสมดุลตามธรรมชาติ ความรู้ ความเป็นสิริมงคล ความจงรักภักดี
และเต๋า (เสวียนอู) เทพแห่งทิศเหนือ เป็นสัญลักษณ์ของลัทธิเต๋า ความศรัทธา อายุยืนยาว ความสุข

ตกทอดไว้ให้ชนรุ่นหลังบ้างบางส่วน เพลงกล่อมเด็กนี้จึงเป็นคำบอกใบ้แก่
อนุชนรุ่นหลังที่กำลังตามหาขุมสมบัติ ดังนั้นช่วงเวลาหลายร้อยปีที่ผ่านมา
จึงมีแต่คนละโมภที่วนอยู่กับการตามหาสมบัติของแคว้นหงเยว่ทั้งสิ้น

ทว่านับแต่ก่อตั้งแคว้นก็ผ่านมาหลายร้อยปีแล้ว จึงไม่ต้องพูดถึง
ขนาดและตำแหน่งที่ตั้งของเมืองทั้งสิ้น อย่างเมืองชิงหลง ไปหู จูเซว่ และ
เสวียนอู่ที่แตกต่างกันไปจากกาลก่อน หน้าซ้าแม่น้ำจูเจียงสายนั้นก็ไม่ได้อยู่
ในแผนที่ของแคว้นหงเยว่ตั้งนานแล้ว จะว่าไปก็ไม่มีผู้ใดเคยเห็นแผนที่ฉบับ
แผนที่ซึ่งกล่าวถึงในเพลงกล่อมเด็กด้วยซ้ำ นักล่าสมบัติจึงมักจะคว้าน้ำเหลว
กลับมาเป็นประจำ สุดท้ายแล้ว สิ่งที่ได้กำไรที่สุดก็คือเพลงกล่อมเด็กเพลงนี้
ซึ่งถูกผู้คนร้องเล่นติดต่อกันมานานหลายร้อยปีโดยไม่เสื่อมคลาย

บางคนเดาว่าอาจมีเพียง “สี่สมุทรเหนือหนูนจมเกาะเซียน” ประโยคนี้
เท่านั้นที่เป็นความจริง แม้แคว้นหงเยว่ยามนี้จะอุดมสมบูรณ์และเจริญรุ่งเรือง
ทว่าแต่ละเมืองกลับแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน แนนอนว่าขุมทรัพย์ย่อม
อันตรายพร้อมกับเกาะเซียนนั้นแล้ว

มังกรเขียวในเพลงกล่อมเด็กคงหมายถึงเมืองชิงหลงที่อยู่ทางตะวันออก
ซึ่งมีภูมิประเทศติดกับแม่น้ำอันเลื่องชื่อแห่งแคว้นหงเยว่ ด้วยลักษณะ
ภูมิประเทศจึงทำให้เมืองนี้มีทั้งลำธารและแม่น้ำมากมาย แคว้นจึงขยาย
การคมนาคมทางน้ำไปทั่วทุกสารทิศ ราษฎรใช้เรือแทนการเดินทางในพื้นที่นี้
สะดวกมากยิ่งขึ้น ดังนั้นชาวบ้านส่วนใหญ่จึงจับปลาเลี้ยงชีพ แต่การจับปลา
ก็เพียงพอต่อความต้องการของผู้คนทั้งแคว้นแล้ว

เมืองไปหูตั้งอยู่ทางตะวันตกของแคว้น ติดกับชายแดนและรายล้อม
ไปด้วยทะเลทราย และเป็นเพียงเมืองเดียวที่ตั้งอยู่ตรงบริเวณแหล่งน้ำ
กลางทะเลทรายซึ่งยังมีพื้นที่ชุ่มชื้นเขียวขจีเหลืออยู่ แม้ไม่มีแหล่งน้ำที่
อุดมสมบูรณ์ แต่ก็เพียงพอให้พึ่งพาตนเองได้ ทว่าด้วยชัยภูมิอีกเช่นกัน
ทำให้บริเวณนี้มีสัตว์ป่าชุกชุม ราษฎรส่วนใหญ่มีอาชีพล่าสัตว์และค้าขาย
ฝ่ายหนึ่งจับสัตว์ อีกฝ่ายค้าขายเนื้อ หนัง และขนสัตว์ บางครั้งหากพบเจอ
สัตว์ป่าล่าค่าที่หายากก็จะขายได้ในราคาสูง แม้ชีวิตไม่ได้ร่ำรวยอู้ฟู แต่ก็

พอยู่พอกิน

อย่างน้อย เมื่อเทียบกับเมืองเสวียนอยู่ที่ตั้งอยู่บนดินแดนทางไกลทางทิศเหนือซึ่งต้องตั้งเมืองบนสิ่งรแล้วถือว่าดีกว่ามากทีเดียว เพราะตรงนั้นเป็นผืนดินร่วนแค้นไร้พืชผล อุณหภูมิระหว่างเวลากลางวันกับกลางคืนแตกต่างกันอีกโข ทั้งแห้งแล้งและมีฝนตกน้อย หนำซ้ำยังมีลักษณะภูมิประเทศเป็นพื้นที่ค่อนข้างสูง ยากแก่การเพาะปลูก ในอดีตจึงพึ่งพาแค่การค้าขายระหว่างทางเหนือกับทางใต้ยังชีพเท่านั้น

โชคดีที่สวรรคย์เวหนา ไม่กี่ปีมานี้เจ้าเมืองเสวียนอยู่เพิ่งค้นพบเกลือสมุทรที่หน้าผาบริเวณใกล้เคียง จึงอาศัยสิ่งนี้ค้าขายกับเมืองจูเซวี่ และเป็นเพราะค้าขายกับเจ้าเมืองจูเซวี่ จึงพาให้คุณภาพชีวิตของชาวประชาติขึ้นอีกหน่อย หรือพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ เมืองเสวียนอยู่ต้องพึ่งพาเมืองจูเซวี่ในการดำรงชีวิตนั่นเอง

ตรงกันข้าม เมืองจูเซวี่กลับเป็นเมืองที่มั่งคั่งที่สุดในแคว้นหงเยวี่ ตั้งอยู่ทางใต้ มีทั้งบรรพต ทะเลสาบ และพื้นที่ราบลุ่ม ไม่เพียงปลูกข้าวและใบหม่อนได้ แต่ยังเลี้ยงหนอนไหม ทอไหม และปั่นด้าย การค้าเฟื่องฟูและกลายเป็นแหล่งเก็บภาษีหลักๆ ของท้องพระคลัง

แม้แต่หมู่บ้านเล็กๆ นอกเมือง ชาวบ้านก็มีความเป็นอยู่ไม่เลว เพราะทำการค้ากับคนในเมือง พอบิตามารดาที่มีความเป็นอยู่ที่ดี เด็กน้อยหลายคนต่างก็ร้องเพลงกล่อมเด็กและหยอกล้อกันอย่างสบายอารมณ์

“...ดินเขาจึงจอกหยกมีถ้ำหมาป่าสีเงิน จันทราสาดส่องกลับไร่ซึ่งแสงและเงา โยนเหรียญทองแดงถ้ามทางกับใจกลางทะเลสาบ...” เด็กผู้หญิงที่ถักเปียสองข้างงูมอสหายพร้อมกับร้องเพลงด้วยเสียงอ่อนละมุน

“เสียวเฉียว เจ้าร้องอันใดอยู่หรือ เหตุใดข้าจึงไม่เคยได้ยินเลยเล่า” เด็กชายที่เกล้ามวยสูงถามพลางขมวดคิ้ว

เสียวเฉียวตอบอย่างพาซื่อ “เพลงกล่อมเด็กอย่างไรเล่า แวนแคว้นจึงมั่งคั่งหลายพันปี ดินเขาจึงจอกหยกมีถ้ำหมาป่าสีเงิน จันทราสาดส่องกลับไร่ซึ่งแสงและเงา โยนเหรียญทองแดง...”

“เจ้าจำผิดแล้ว แวนแคว้นจึงมั่งคั่งหลายพันปีนะอยู่ประโยคสุดท้าย
เจ้าอยากร้องอีกใช่หรือไม่ นั่นต้องเริ่มจากแคว้นหงเยว้ยินยงนับหมื่นหมื่นปี
ต่างหาก”

“ข้าจำไม่ผิด นี่ท่านแม่ข้าสอนข้าร้องนะ” นางจะจำผิดได้อย่างไร
ในเมื่อทุกวันนี้มารดาจะต้องร้องเพลงกล่อมข้าหุรอบหนึ่งนางถึงจะนอนหลับ

“เช่นนั้นท่านแม่เจ้านั้นแหละที่จำผิด ลองไปถามคนอื่นสิ ท่านแม่
ของเราไม่เห็นสอนพวกเราแบบนี้” เด็กชายพูดอย่างมั่นใจ

การโต้เถียงของทั้งสองคนทำให้เด็กๆ ที่เหลือต่างหยุดร้องเพลง ทุกคน
ต่างหันมองเสียวเฉียวเป็นตาเดียว และยังมีคนส่งเสียงสนับสนุนเด็กชาย

“อืม ข้าจำได้ว่าท่านยายก็สอนข้าร้องถึงแวนแคว้นจึงมั่งคั่งหลายพันปี
เสียวเฉียว เจ้าคงจำผิดจริงๆ นั่นแหละ”

“เขากับถั่วอันไฉนนั้น ข้าไม่เห็นเคยได้ยิน”

“ก่อนหน้านี้ตอนที่ข้าไปเมืองชิงหลงกับท่านพ่อ ญาติพี่น้องของข้า
ก็ร้องถึงแคว้นแคว้นจึงมั่งคั่งหลายพันปีเหมือนกัน จากนั้นก็ไม่มีต่อแล้ว
เสียวเฉียวต้องร้องผิดแน่”

เมื่อสหายเข้าใจผิด เสียวเฉียวก็ชอบตาแดง “ไม่ใช่ ข้าจำไม่ผิด!”
พอตะโกนจบ เด็กน้อยก็สะบัดมืออย่างแรงด้วยความโมโห แล้ววิ่งกลับเรือน
ด้วยความน้อยใจยิ่ง

ทันทีที่กลับถึงเรือนนางก็ตามหามารดาไปทั่วบริเวณ ไม่ง่ายเลยกว่าจะเจอ
สตรีผู้หนึ่งอยู่ตรงแปลงผักหลังเรือน สตรีผู้นั้นโน้มตัวดูต้นอ่อนของผักอยู่
จึงไม่ทันสังเกตเห็นเด็กน้อยที่เข้ามาใกล้

“ท่านแม่...” ครั้นเสียวเฉียวเห็นมารดา ยังไม่ทันรอให้อีกฝ่ายหัน
กลับมา นางก็ยื่นมือออกไปกอดเอวของมารดาพร้อมกับร้องไห้ “พวกอาเจ้า
บอกว่าข้าร้องผิด ไม่ใช่ ข้าไม่ ข้า...”

สื่อนิ่งเยว้ยันกายลุกขึ้นแล้วลูบศีรษะของบุตรด้วยความรักและสงสาร
จากนั้นจึงเอ่ยเสียงเบา “เป็นอันไฉนไป ค่อยๆ พูด อย่ารีบร้อน แม่ฟังเจ้าอยู่”

ใบหน้าเล็กๆ แหงนขึ้น น้ำตายังเอ่อคลอในเบ้าตา นางต่อว่าด้วยความไม่พอใจ “ท่านแม่ พวกอาเฒ่าไม่รู้ว่าร้องกันอย่างไร บอกว่าข้าร้องผิด ข้าร้องไม่ผิดนะ สิ่งที่ท่านแม่สอนข้า ขนาดตัวอักษรลักตัวข้ายังไม่เคยลืม ตื่นเขาจึงจอกหยกมีถ้ำหมาป่าสีเงิน จันทรสาตสองกลับไว้...”

ได้ยินดังนั้น สือน่งเย้วพลันตัวแข็งทื่อแล้วพูดขบถบุตรสาวของตน “เฉียวเอ๋อร์ เจ้าร้องให้คนอื่นฟังแล้วใช้หรือไม่”

“เจ้าคะ พวกเราเพิ่งร้องเพลงกล่อมเด็กกัน แต่พอข้าร้องไปไม่กี่ประโยค อาเฒ่าก็บอกว่าข้าร้องผิดเสียแล้ว เห็นอยู่ว่าข้าร้องไม่ผิด ท่านแม่ ข้าไม่ได้ร้องผิดใช้หรือไม่เจ้าคะ”

สือน่งเย้วถอนหายใจโล่งอก นางลูบคลำศีรษะของเสียวเฉียว แล้วจัดเสื้อผ้าที่ไม่เรียบร้อยของบุตรให้เข้าที่ ก่อนหยิบสร้อยคอที่โผล่ออกมาข้างนอกยกดกกลับเข้าไปในเสื้อ นั่นเป็นสร้อยกุญแจทองรูปหงส์ที่ร้อยด้วยเชือกสีแดงเส้นหนึ่ง

จากนั้นนางยื่นมือไปจูงมือน้อยๆ อ่อนนุ่ม แล้วค่อยๆ พาขึ้นเดินกลับเข้าเรือน

“ท่านแม่ เหตุใดท่านจึงไม่พูดอันใดเล่า” เด็กน้อยรีบร้อนอยากฟังคำยืนยันจากมารดา

“เฉียวเอ๋อร์ นิสัยใจร้อนของเจ้าต้องเปลี่ยนได้แล้วนะ จะทำสิ่งใดต้องค่อยๆ คิดถึงจะเข้าใจ ค่อยๆ ทำถึงจะไม่รุ่มรวย เข้าใจหรือไม่” หากแม่หนูคนนี้ไม่เปลี่ยนนิสัย ต่อไปต้องเสียเปรียบเป็นแน่

“เข้าใจแล้วเจ้าคะ...แต่ท่านแม่คิดว่าเฉียวเอ๋อร์ร้องผิดหรือไม่เจ้าคะ”

สือน่งเย้วส่ายศีรษะ สันดานคนขูดยากจริงๆ เอาไว้คำๆ รอบิดาของเฉียวเอ๋อร์กลับมาคงต้องพูดกับเขาลักหน้อย นิสัยบุตรสาวส่วนใหญ่ล้วนคล้อยคลึงเขาทั้งสิ้น!

เด็กน้อยและหญิงสาวสาวเท้าเข้าเรือน ทว่าสือน่งเย้วกลับไม่หยุดฝึกให้นางค่อยๆ จับจูงบุตรเดินผ่านลานหน้าเรือนซึ่งวางราวไม้ไผ่ตากเสื้อและผ้าห่มไม่เหมือนกับแปลงผักหลังเรือน

นางนั่งลงบนตั่งยาว ยิ้มพรางมองเสียวเฉียวที่ทำปากย่นด้วยความไม่สบอารมณ์ จากนั้นจึงใช้สองมืออุ้มบุตรสาวขึ้นมานั่งอยู่บนตักของตน

“เฉียวเอ๋อร์ พวกเรานั่งคอยท่านพ่อเจ้าอยู่ตรงนี้ก็แล้วกัน ท่านพ่อเจ้าบอกว่าผู้ดูแลบัญชีจะลาออก นายท่านจึงจะเลื่อนตำแหน่งให้เขา วันนี้จะนำน้องเปิดมาให้เจ้าด้วยนะ” เมื่อเห็นว่าบุตรสาวทำหน้าแบ่ก็รู้ทันทีว่านางยังอารมณ์ไม่ดี สื่อน่งเยว๋หัวเราะแล้วเย้าเหยียนาง “เฉียวเอ๋อร์ไม่เอาน้องเปิดแล้วหรือ”

“ท่านแม่...”

“เอาละๆ เฉียวเอ๋อร์อย่าโมโหไปเลย” สื่อน่งเยว๋จงใจบีบจมูกบุตรสาวเมื่อเห็นปากนางเซ็ดสูงขึ้น ดวงตาฉายแววรักใคร่เอ็นดู “แม่รู้ว่าเฉียวเอ๋อร์ร้องไม่ผิด”

ในที่สุดใบหน้ากลมๆ ของเสียวเฉียวก็ปรากฏรอยยิ้ม “นั่นอย่างไรประเดี๋ยววันพรุ่งเช้าจะไปบอกอาเจ๋อ!”

“ทำแบบนั้นไม่ได้” นิ้วมือขาวเนียนร้อผมเปียของบุตรสาวออกอย่างคล่องแคล่ว นางหัวผมให้ใหม่อีกรอบ ก่อนแบ่งผมเป็นสามส่วนเท่าๆ กัน ถักเปียอย่างบรรจง กิริยาท่าทางอ่อนโยนยิ่ง

“ไหนจึงไม่ได้เล่าเจ้าคะ” นางร้องไม่ผิดสักหน่อย

สื่อน่งเยว๋ลอบถอนหายใจ นางครุ่นคิดหาวิธีอธิบายให้บุตรสาวที่ยังเล็กเข้าใจ “เฉียวเอ๋อร์ เจ้าจำไว้นะ เพลงที่แม่สอนเจ้าร้อง เจ้าห้ามเอาไปบอกคนนอกเด็ดขาด”

“ทำไมเล่าเจ้าคะ”

“เรื่องนี้เมื่อเจ้าโตขึ้นก็จะเข้าใจเอง เจ้าเรียนรู้ไปก่อน วันหน้ายังต้องสอนลูกและหลานของเจ้าด้วย” หากพูดตามนี้ อย่างไรแม่หนูน้อยก็คงไม่เข้าใจ ดีไม่ดีคงเพลอหลุดปากพูดเป็นแน่ ไว้อีกสักสองสามปีค่อยพูดกับนางอีกที

เสียวเฉียวไม่เข้าใจ นางขมวดคิ้ว สื่อน่งเยว๋รู้จักนิสัยของบุตรสาวดี นางจึงรีบเบี่ยงเบนความสนใจของเสียวเฉียว “เฉียวเอ๋อร์ เจ้าดูสิ ทิวทัศน์ยามตะวันตกขอบฟ้าช่างงดงามยิ่ง คล้ายผ้าย้อมสีที่พวกเราเห็นในร้านขายผ้า

ตอนที่เข้าเมืองเมื่อครั้งก่อนหรือไม่”

“อืม จะว่างามก็งามอยู่เจ้าคะ แต่มองทุกวันไม่เห็นเหมือนกันสักวัน ข้าขอบ้าย้อมสีในร้านขายผ้ามากกว่า แต่ละผืนล้วนแตกต่างกัน มีทั้งสีที่เหมือนหิมะและเหมือนท้องฟ้า แบบนั้นต่างหากทั้งดงาม”

“เด็กโง่ ต่อไปหากเจ้าอยากชมตะวันตกดินเช่นนี้คงไม่ง่ายแล้ว หากท่านพ่อเจ้าได้เลื่อนตำแหน่ง อีกไม่กี่วันพวกเราจะต้องย้ายเข้าเมือง ทิวทัศน์ในเมืองคงไม่ต่างดงามเพียงนี้” แคปีดาของลูกได้งานดี ๆ ทำ นางก็ดีใจแล้ว เสียตายก็แต่ยอดผักตรงแปลงหลังเรือนนั้น

“ไม่มีอันใดไม่ดีนี่เจ้าคะ วันหน้าข้าจะได้ไปเดินเที่ยวที่ร้านผ้าทุกวัน อยากรู้เล่า”

“ได้ ๆ เข้าไปเดินเที่ยวทุกวัน หากเฉียวเอ๋อร์ของพวกเราถูกใจผ้าผืนใด ประเดี๋ยวแม่จะช่วยตัดชุดใหม่ให้เจ้าเอง” นี่แหละหนาเด็ก! ไม่ก็กังวลว่า ต้องไปต่างถิ่นสักนิด “เฉียวเอ๋อร์ เจ้าร้องเพลงที่แม่สอนให้แม่ฟังหน่อยสิ”

“อ้อ” เสียวเฉียวโยกศีรษะ ร้องเพลงกล่อมเด็กอย่างว่าง่าย “ตื่นเขา จิ้งจอกหยกมีถ้ำหมาป่าสีเงิน จันทราสาดส่องกลับไร่ซึ่งแสงและเงา โยนเหรียญทองแดงตามทางกับใจกลางทะเลสาบ ท่านเซียนยกมือชี้บอกทาง จงอย่าถลันเข้าแดนเซียนเพียงลำพัง เดินเคียงคู่งมมืออยู่ซ้ายขวา จงอย่าเหยียบหินขาวลอยเหนือน้ำ หินดำขยับเขยื้อนคือกับดัก หนึ่งสามห้าเจ็ด จงกระโดด เลขคู่งมเดินหน้า เลขคี่จ้งหยุดนิ่ง ดวงตาสีเงินของสัตว์ป่า คมกริบยิ่ง จงหมอบกายหลบภัยพาล จงเดินแนวขวางตามอย่างปู ทางซ้ายสาม ถอยหลังหนึ่ง จงก้มหัวแล้วม้วนตัวอย่างไม้กลิ้ง อย่ารื้ออให้พยัคฆ์ร้าย มากัดกาย”

ดวงตะวันสีส้มแสดงยามโพล้เพล้กำลังตกดินท่ามกลางเสียงร้องเพลงกล่อมเด็ก มารดากับบุตรรอคนกลับบ้าน สิ่งที่สีอ่อนงเยาว์เฝ้ารอคือการได้ตัดชุดใหม่ให้บุตรสาวในวันหน้า ส่วนสิ่งที่เสียวเฉียวเฝ้ารอคือการเติบโตเป็นผู้ใหญ่เพื่อจะได้เข้าใจถ้อยคำของมารดา

ราตรีดีกสงัด คนที่สมควรกลับเรือนก็ยังไม่กลับ ทว่าแสงไฟสีส้ม

คล้ายดวงตะวันตกดินกลับลุกโชนอยู่ในกระท่อม เปลวไฟลามไหม้ทุ่งหญ้า
กระทิงกลืนกินสิ่งที่ทุกคนรอคอยจนสิ้น

1

*ช่วงเทศกาลชิงหิมิ*¹ ฝนมักตกโปรยปราย ทว่าตกต่อเนื่อง
กันมาเดือนกว่าแล้วก็ยังไม่ทีที่หว่านท้องฟ้าจะแจ่มใสสักที ฝนตกลงมาทำให้
พื้นถนนกลายเป็นดินโคลน ถนนของทางการที่มีน้ำขังอยู่แล้วยิ่งสัญจรลำบาก
กว่าเดิม

บุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่งและหนูน้อยถือร่มกระดาดขาวๆ คันหนึ่ง
ละอองฝนกลายเป็นหยดน้ำฝนไหลผ่านรูชุดๆ ของร่ม จนคนทั้งคู่ที่อยู่ใต้ร่ม
เปียกปอน ทว่าทั้งสองกลับยังคงตื้อตึงค่อยๆ ก้าวเท้าไปข้างหน้า

ชายหลังค่อมวัยกลางคนผู้นั้นเดินลากขาอะเผลกข้างหนึ่ง เขาเพิ่งอายุ
สี่สิบต้นๆ เท่านั้น แต่การโหมทำงานหนักทั้งปีทำให้เขาดูเหมือนผู้เฒ่าอายุ
หกสิบ ไม่ใช่แค่หน้าซีด กระทั่งตอนนี้ก็ยังหอบแฮกประหนึ่งวิ่ง เดินสามก้าว
ต้องพักหนึ่งก้าว เดินเหินแต่ละทีก็กะเผลกอะเผลกจนเหมือนจะสะดุดล้มได้
ทุกเมื่อ ต้องให้หนูน้อยที่ยังสูงไม่พ้นเอวช่วยพยุงถึงเดินสะดวกขึ้นบ้าง

“ยายหนู หิวหรือไม่”

“ไม่หิวเจ้าค่ะ”

¹ เทศกาลเช่นไหว้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว ตรงกับฤดูใบไม้ผลิ

“จริงรึ” บุรุษวัยกลางคนเข้าใจความหวังดีของหนูน้อย เขาถอนหายใจ
เฮือกใหญ่ “ใกล้ถึงแล้ว อีกสักพักก็มีข่าวกินแล้ว”

“เจ้าคะ” เด็กน้อยตอบรับอย่างน่าเอ็นดู

หนูน้อยมีดวงตากลมโต แต่รูปร่างกลับผอมกะหร่อง หน้าซำยัง
ตัวเตี้ยกว่าเด็กในวัยเดียวกัน ผอมจนหนังหุ้มกระดูก แขนเล็ก ๆ นั้น
ผอมแห้งราวกับกิ่งไม้เปราะจนเห็นกระดูกราง ๆ

หนัยตาของนางไร้ซึ่งความสงสัยใคร่รู้ มีเพียงความอับจนหนทางและ
ความสูญเสียที่ดูแก่เกินกว่าวัย ต่อให้ไม่อยากจากญาติที่เลี้ยงดูมาหลายปี
ต่อให้ในใจทุกข์ตรมเพียงใด ก็ทำได้แค่เฝ้าริมฝีปากมวง ๆ ที่สั่นระริกให้แน่น
แล้วก้มหน้างุด พยายามเข้มแข็ง ไม่อยากทำให้ผู้เป็นญาติลำบากใจ

“ยายหนู เจ้าอย่าโทษที่อาหกร้ายเลย อาหกลำบากจริง ๆ ถึงได้...
อาหกรักตัดใจไม่ได้เช่นกัน...” พุดได้ไม่กี่ประโยค บุรุษวัยกลางคนก็สะอึกสะอื้น
จนพุดไม่ออก

แขนผอมบางออกแรงดึงมือใหญ่ที่ไม่ค่อยมีเนื้อหนังเช่นกัน “ท่านอาห
อย่าร้องให้ ข้าต้องมีความสุขแน่ ท่านไม่ต้องเป็นห่วงแทนข้าหรอกเจ้าคะ”

“เจ้า...เด็กอย่างเจ้านี้...ข้า...ข้าตัดใจไม่ได้!” พุดจบ บุรุษวัยกลางคน
ก็หันกลับไปร้องไห้โฮ

สุดท้ายก็ตัดใจไม่ได้อยู่ดี เด็กที่เลี้ยงดูตั้งแต่เล็กจนโต ผู้ใดจะไม่
ทะนุถนอมดังของล้ำค่าในอ้อมแขน ยอมเจ็บเนื้อแล้วส่งไปลำบากบ้างเล่า

ทว่าภัยพิบัติทั้งจากธรรมชาติและจากน้ำมือมนุษย์เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง
มานานหลายปี การเก็บเกี่ยวของทุกคนล้วนไม่ดี ที่นาไม่กี่หมื่น² ย่อมไม่พอ
ที่จะเลี้ยงคนถึงเจ็ดแปดชีวิต ได้ยินว่าจวนท่านเจ้าเมืองขาดสาวใช้ที่มีมือไม้
คล่องแคล่ว เชื้อฟุ้ง และฉลาดเฉลียวหลายคน ภรรยาของเขายังไม่ทัน
ปรึกรษาเขาก็พุดคุยกับผู้ดูแล และชายหนูน้อยที่เพิ่งอายุครบสิบขวบให้
ตระกูลนั้นไปเสียแล้ว

² 1 ไร่ ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

แม่หนูน้อยผู้นี้จะไม่ใช่ลูกแท้ๆ แต่เลี้ยงดูตั้งห้าหกปีย่อมรู้สึกผูกพัน ยิ่งกว่านั้นนางอายุเพียงเท่านี้ แต่กลับฉลาดเฉลียวและขยันขันแข็ง ทั้งช่วย ตักน้ำ เก็บฟืน และก่อไฟ ช่วยแบ่งเบาภาระได้มาก

“ท่านอาหก ท่านอย่าเสียใจไปเลย ว่ากันว่าจวนท่านเจ้าเมืองทั้งใหญ่ ทั้งงาม อีกทั้งยังมีข้าวมากมายให้กิน หากข้ากินอิ่ม ท่านอาภักได้กินอิ่ม ทุกคนไม่ต้องหิวโหยอีก” ชาดคนกินข้าวอย่างนางสักคน ท่านอาภักจะมีเงิน รักษาขาของตน คนในครอบครัวก็จะสุขสบาย นางสมควรยินดีถึงจะถูก

“ยายหนูหนอยายหนู โยเจ้าถึงได้เอาใจใส่ผู้อื่นปานนี้ พวกเราสองคน ไม่ต้องไปแล้ว! หากอ้อมก็ต้องอ้อมด้วยกัน อย่างมากต้มโจ๊กหรือไม่กี่ข้าวต้ม แล้วใส่น้ำให้เยะหนอย อดทนไว้ ประเดี๋ยวก็ผ่านไปได้” บุรุษวัยกลางคน เปลี่ยนใจ

อันที่จริงหนูน้อยผู้ที่มีหน้าตาเกลี้ยงเกลาเป็นเด็กที่เขากลับมาจากศาลเจ้า ซานเลิน ยามนั้นเขากับภรรยาแต่งงานกันสิบกว่าปี แต่ยังไม่จะมีแม้แต่บุตรชาย หรือบุตรสาว ครั้นเห็นนางหน้าตาน่าเอ็นดู ไม่รู้ว่าหลงทางมาได้อย่างไร จึงอดใจไม่ไหวพาลกลับมาดูแลที่เรือน รักใคร่ดังลูกแท้ๆ

มิคาดว่าหนูน้อยจะเป็นตัวนำโชค เพิ่งพาลกลับเรือนมาได้ไม่นาน ภรรยาที่คิดว่าจะมีลูกไม่ได้แล้วกลับท้องแล้วท้องอีก ไม่นานสมาชิกใน ครอบครัวก็เพิ่มจำนวนขึ้น เดิมทีนี่ถือเป็นเรื่องดี ทว่าภัยพิบัติทางธรรมชาติ กลับเกิดต่อเนื่องมานานหลายปี และเพื่อหาเงินเพิ่มอีกสักสองตำลึง เขาจึง ไปเปลี่ยนกระเบื้องแทนผู้อื่น แต่ไม่ทันระวังพลัดตกจากหลังคา สามารถ รักษาชีวิตเอาไว้ได้ แต่ขาหักพิการ กระทั่งทำไร่อื่นๆทำไม่ได้เสียแล้ว

คาดว่าคงเป็นเพราะเหตุนี้ ภรรยาจึงขายหนูน้อยให้ตระกูลคหบดี อย่างไม่มีไต่เพื่อจะได้มีเงินเก็บบ้างกระมัง

“ท่านอาหก พวกเรายากจนมาก แม้แต่ข้าวต้มก็ไม่มีจะกิน ขายข้าไป ทุกคนจะได้มีชีวิตที่ดีขึ้น ท่านอาหก คนจนไม่พูดถึงปณิธาน ยามใดสมควร ก้มหน้าก็ต้องก้มหน้า หากหิวตายคงไม่มีผู้ใดสงสารพวกเรา” นางรู้ว่าอาหก ไม่ใช่ญาติฝ่ายใดของนาง แต่พวกเขาคือเพื่อนางจริงๆ ที่ขายนางก็เพราะจำใจ

หากเป็นไปได้นางก็หวังว่าทุกคนจะไม่ลำบาก

“ยายหนู...”

“ท่านอาหก อย่าเพิ่งคุย ท่านดูสิ พวกเรามาถึงแล้วใช่หรือไม่” หนูน้อยตัดบทคำพูดหัวนวลอมของบุรุษวัยกลางคน พลันหยุดฝีเท้าตรงบันไดหน้าประตูหลักสีแดงชาดสองบาน นางแหงนหน้ามองแผ่นป้ายที่แขวนเหนือประตูเขียนว่า “จวนสกุลฉี”

“จริง จริงด้วย...” บุรุษวัยกลางคนไม่เคยเห็นโลกกว้างเช่นกัน เพียงสิงโตหินสองตัวที่ตั้งตระหง่านหน้าประตูก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เขาตกใจจนตัวสั่น มีปฏิกิริยาไม่ต่างจากหนูน้อยเท่าไรนัก

ขณะที่ทั้งสองลี้หลังแล้วสมควรเคาะประตูดีหรือไม่ ประตูสีแดงสดพลันเปิดออก ผู้เฒ่าไว้หนวดอายุประมาณห้าสิบปีเดินออกมา แกว่งตาเขาเฉียบคมและหยุดหงิดอยู่ในที่ เมื่อเห็นคนทั้งสองอยู่ที่หน้าประตู เขาจึงจ้องอย่างพิณิจพิเคราะห์

ไม่นานนัก ผู้เฒ่าก็พูดกับบุรุษวัยกลางคน “เจ้าคือเจ้าหกที่อยู่หมู่บ้านซาโหว่ใช่หรือไม่” พอเห็นสภาพอ่อนแอของคนผู้นี้แล้ว ก็ไม่แปลกใจที่เขาต้องรอนานเพียงนี้

บุรุษวัยกลางคนตะลึงงันลึกลับก่อนรีบพยักหน้า หว่ายังไม่ทันเอ่ยก็ถูกผู้เฒ่าตัดบทเสียก่อน

“ข้าเป็นพ่อบ้านของจวนสกุลฉี ชื่อฉีก๊วย ภรรยาเจ้าคุยกับข้าแล้วยายหนูอยู่ที่นั่น ส่วนเจ้ารับเงินจากคนทำบัญชีเสร็จก็ไปได้เลย” ฉีก๊วยไม่สนใจปฏิกิริยาของอาหก เขาก็มหันหลังขวดคว่ำเมื่อมองเห็นแม่หนูน้อยที่ยังสูงไม่พ้นเอวของตน “เจ้าคือยายหนูที่บ้านเจ้าหกชายหรือ”

“ใช่ ข้าเองเจ้าคะ” หนูน้อยเงยหน้า เห็นได้ชัดว่านางรู้สึกหวาดกลัวแต่กลับมองพ่อบ้านที่เหลือบมองนางด้วยความเย็นชาโดยไม่หลบสายตา

“ดูแขนพอมแห่งไม่มีเนื้อไม่มีหนังนี่สิ มิหนำซ้ำตัวยังเตี้ยคล้ายไม่มีแรง เจ้าจะทำงานอันใดได้ นี่ไม่เห็นเหมือนที่เคยคุยกันไว้คราแรกเลย” เขาลูบคางพาลงมองประเมินนางอย่างไม่ค่อยพึงใจ

เพราะเกรงว่าจะไม่มีที่ซุกหัวนอน ด้วยไหวพริบ หนูน้อยจึงเดินขึ้นหน้า
อย่างใจกล้า “ข้าทำได้ทุกอย่าง แค่อูมอมกับตัวเล็กไปสักหน่อย ที่จริงข้า
เก่งมากนะเจ้าคะ”

“นี่...” จ๊อวก็ลูบหนวดไปมา เห็นได้ชัดว่ากำลังลังเล ผ่านไปชั่วครู่
จึงยอมผ่อนปรนในที่สุด “เอาเถิด...นี่เพราะในจวนขาดสาวใช้อย่างเร่งด่วน
หรือกะ ข้าถึงจำใจให้เจ้าแก้ขัด หากเจ้าไม่ตั้งใจทำงาน ข้าจะไล่เจ้าออก
อย่างไม่มีลังเลแน่นอน เจ้าใจหรือไม่ ข้ายังมีอีกหลายเรื่องต้องสอนเจ้าก่อน
จะทำงานซะเพราะที่นี้ไม่ได้ เด็กบ้านนอกอย่างเจ้าต้องตั้งใจฟัง...”

พอบ้านนี้ไม่สนใจว่านางตามทันหรือไม่ เขากลับหลังหันแล้วก้าวเดิน
ทันที จากนั้นก็เริ่มอบรมสั่งสอนน้ำไหลไฟดับ ใบหน้าแบนดังแผ่นไม้
ไร้อารมณ์พูดถึงหน้าที่และความรับผิดชอบที่บ่าวรับใช้พึงกระทำด้วยความ
เคร่งครัดในกฎระเบียบ

ทว่าเดินไปได้สักพัก พร่ำบ่นอยู่นานสองนานจึงเพิ่งรู้สึกตัวว่าไม่มี
คนตอบรับ ครั้นหันหน้ากลับไปก็เห็นแม่หนูน้อยมิได้เดินตามหลัง หนำซ้ำ
ยังยืนนิ่งปานไก่ไม่อยู่หน้าประตูเข้าจวน

ยามนี้เขาอารมณ์ไม่ดี แววดาไมใคร่พอใจอย่างเห็นได้ชัด เขาลูบ
หนวดพร้อมเดินกลับไป แล้วยื่นมือใหญ่ของตนออกไปคว้าเปียของนาง
และกระชาก

“อา...เจ็บ...” หนูน้อยอดร้องตะโกนไม่ได้

“ยังรู้จักร้องว่าเจ็บก็ไม่โง่นี่! ให้เจ้าตามข้ามา ไยเจ้าไม่เดิน หรือตั้งใจ
จะยั่วโมโหข้ากันแน่ เมื่อครูก็บอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ เข้าจวนมาแล้วต้องฟังข้า
เชื่อฟังเจ้านาย เจ้าใจหรือไม่” ช่างเป็นเด็กไร้การอบรมสั่งสอน โง่มจริง ๆ
เขาไม่ชอบเด็กบ้านนอกก็เพราะเหตุนี้ ไม่มีความรู้ ข้ายังไม่ค่อยฉลาด

ทว่าเรื่องคนงานในจวนไม่พอกลับเป็นความจริงที่เถียงไม่ออก หลายวัน
ก่อนไม่รู้เหมือนกันว่าหญิงรับใช้คนใดไปพบเจอสิ่งชั่วร้ายเข้า เอาแต่ตะโกนว่า
ลานชีวิตภัยมีผี จนบ่าวไพร่หวาดกลัวขอลาออกจำนวนมาก ทำให้เขาหัวหมุน
ไปหมด หนำซ้ำคนในเมืองก็เล่าลือกันทั่วจนไม่มีผู้ใดกล้าขายตนเองเข้ามาในจวน

เขาจึงรีบสั่งให้พ่อค้าทาสหาคนให้ แม้แต่แม่เด็กบ้านนอกคนนี้ก็ทำได้เพียงแค่รับมาใช้แก้ขัดไปก่อนเท่านั้น

หลายคนเข้ามาในช่วงสองวันนี้ นอกจากคนที่โศกน้อยจึงพอจะค่อยๆ สอนกันได้ แต่พวกเด็กที่ไม่เคยเห็นโลกกว้างหลายคนกลับเพิ่มปัญหาให้เขาไม่น้อย ดูท่ายายเด็กโง่เง่าคนนี้ก็คงไม่ดีไปกว่ากันนักหรอก!

หนูน้อยลูบหนังศีรษะที่เจ็บเพราะโดนดิ่ง แววดาข่างสดใส เอ่ยวาจา ชัดถ้อยชัดคำ “ท่านลุงพ่อบ้าน พวกเรายังไม่ได้ตกลงเรื่องเงินที่จะซื้อขายเลย ข้าจะเดินตามท่านไปง่ายๆ ได้อย่างไรเจ้าคะ”

ฉีกุ้ยตะลึงงัน ลูบหนวดอีกครั้งพลางมองท่าทางของนางอย่างครุ่นคิด “นึกว่าเจ้าโง่ ที่ไหนได้กลับฉลาดเกินคาด แต่เจ้าพูดผิดไป เรื่องราคาได้คุยกัน ก่อนหน้านั้นแล้ว ข้าจึงให้เจ้าหาคำไปปรับเงินกับคนทำบุญชี ผิดที่ใดศรี”

“ไม่เจ้าคะ ราคาที่คุยกันก่อนหน้านั้นไม่นับ ในเมื่อข้าขายตนเอง ท่านลุงพ่อบ้านก็สมควรคุยกับข้าไม่ใช่หรือเจ้าคะ”

ตอนที่เด็กคนนี้พูดดูโตกว่าเด็กทั่วไปไม่น้อย ดวงตาของฉีกุ้ยฉายแวว ดีใจ “เด็กอย่างเจ้าถือสิทธิ์ได้มาต่อรองราคากับข้าแล้ว”

“แน่นอนว่าต้องคุยกับข้าสิเจ้าคะถึงจะนับ ท่านลุงพ่อบ้านคงไม่รู้ว่า ข้าไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของท่านอาหูก ฉะนั้นข้าจึงไม่จำเป็นต้องทำตามที่พวกท่านบอก” เมื่อเห็นสีหน้าของฝ่ายตรงข้ามเริ่มดำคล้ำ นางก็รู้ทันทีว่าวิธีนี้ได้ผล ดังคาด

“อืม เจ้าฉลาดไม่เบา” เด็กคนนี้ไม่เลวเลยทีเดียว หากต้องจ่ายเงิน มากสักหน่อยก็ไม่เป็นไร “เช่นนั้นเจ้าต้องการเท่าไรเล่า ก่อนหน้านั้นตกลงกัน ที่สามตำลึงเงิน ตอนนี้พวกเราให้เจ้าห้าตำลึงเงินพอหรือไม่”

เฟิงจื่ออี้ส่ายหน้า ปากน้อยๆ ที่ไร้สีสันทันเปลี่ยนเสียงนุ่มนวลอ่อนหวาน “ไม่ ต้องสิบตำลึงเงินเจ้าคะ! และข้าจะขายตนเองให้พวกท่านแค่สิบปีเท่านั้น ไม่ขายขาด ปิละหนึ่งตำลึงเงินยุติธรรมยิ่ง ส่วนข้าจะทำงานให้มากๆ เป็นเครื่องพิสูจน์”

“อันใดคือสิบตำลึงเงินและยังไม่ใช่การขายขาด...” ฉีกุ้ยตะลึงงันเล็กน้อย เดิมทีอยากปฏิเสธ ทว่ากลับเปลี่ยนใจเสียอย่างนั้น

“เจ้าซื้ออันใด”

หนูน้อยมองบุรุษวัยกลางคนที่เลี้ยงดูนางมาหลายปี แล้วค่อยเอื้อนเอ่ยเสียงเบาว่า “เฟิงจื่ออี”

“เฟิงจื่ออี...อืม ชื่อดี แต่...” ฉีกุ้ยขมวดคิ้วพลางครุ่นคิด ยังคงตรึกตรองว่าจะใช้นางดีหรือไม่ ถึงอย่างไรสิบตำลึงเงินก็ซื้อได้เพียงสิบปีเท่านั้น อย่างไม่รู้ตัวไม่คืบคืบ แตกต่างจากความคิดตอนแรกของเขาลิบลับ

อีกอย่าง หากไม่ซื้อขาดตลอดชีวิตก็ง่ายที่นางจะเหินแถงตัว ชื่อสัตย์สุ่หญิงรับใช้ที่ซื้อขาดตลอดชีวิตไม่ได้ ฉะนั้นสาวใช้จวนสกุลฉีจึงเป็นสาวใช้ที่ซื้อขาดเสียส่วนใหญ่ เมื่อสาวใช้ที่ซื้อขาดถึงวัยอันควร เจ้านายก็จะจัดแจงให้แต่งงานกับคนงานในจวน และชั่วชีวิตนี้ก็ต้องแก่ตายอยู่ในจวนเช่นกัน โอกาสที่จะได้ออกจากจวนไปแต่งงานน้อยยิ่งนัก

“ท่านลุงพ่อบ้าน ซื้อเข้าไปไม่ขาดทุนแน่นอน ข้าตัวเล็กและยังตัวเตี้ย จึงไม่กินจุ ขยันไฝ่เรียน ข้ายังว่าง่าย วันหน้ายังช่วยงานท่านได้มากมายเจ้าคะ” ครั้นเฟิงจื่ออีเห็นฉีกุ้ยไม่ปฏิเสธทว่ายังลังเล นางรู้ว่าตนเองยังพอมีโอกาสจึงรีบหวานล่อมทันที

แม้ใจจริงนางอยากช่วยให้ครอบครัวของท่านอาหผ่านวิกฤตนี้ไปได้ แต่ก็ไม่อยากให้ตนเองต้องกลายเป็นหญิงรับใช้ของจวนสกุลฉีชั่วชีวิต ถึงนางอายุยังน้อยแต่ก็รู้จักวางแผนให้ตนเองเช่นกัน

พอได้ยินวาทะของนางที่โตเกินกว่าวัย เขาก็พอใจยิ่ง เขาน่าจะจัดงานยากๆ ให้นางทำได้ พอคิดถึงตรงนี้ฉีกุ้ยจึงพยักหน้า “สิบตำลึงเงินก็สิบตำลึงเงิน แล้วเจ้าต้องตั้งใจทำงาน หากแอบเกียจคร้านหรือหว่านเล่น ข้าจะโบยเจ้าลักสิบไม้ก่อนแล้วค่อยขายให้หอศกนิภา เจ้าจะเงยหน้ามองผู้คนไม่ได้ตลอดชีวิต”

แม่หนูน้อยที่ฟังไม่เข้าใจว่าหอศกนิภาคือสถานที่ใดพลันยิ้มนิดใจ นาง

หางยมน้อยๆ ขอรับเงินทันที “ท่านลุงพ่อบ้าน เงินขายตนเองของข้าเล่า”

“จะรีบร้อนไปไย ให้อาหูกของเจ้าไปเบิกกับคนทำบัญชีก็เสร็จแล้ว ไม่ใช่หรือ” ยายหนูคนนี้น้ำลายไม่หยอก ดูท่าเขาคงต้องระวังนางให้มากหน่อยเสียแล้ว

อายุยังน้อยก็สามารถเจรจาซื้อขายได้แล้ว เฟิงจื่ออี้ยิ้มหน้าบาน รับหนักกลับไปพูดกับบุรุษวัยกลางคนที่ยังยืนตะลึง “ท่านอาหูก ท่านได้ยินหรือไม่ อีกประเดี๋ยวไปรับสิบตำลึงเงินกับคนทำบัญชี ห้ามน้อยกว่านี้นะเจ้าคะ”

ฉีกฎุโอรชจนหน้าเขียว หันมองบุรุษวัยกลางคนที่เซ็ดน้ำตาตรงทางตาด้วยความทุกข์ตรม สิบตำลึงเงินนี้ทำอันใดได้มากกว่าสามตำลึงเงินตั้งเยอะเด็กคนนี้แค่นี้ใจก็เท่านั้น

สายลมนำเย็น พยับเมฆลอยครึ้ม เม็ดฝนโปรยปราย ในวันที่ครึ้มฟ้าครึ้มฝนเช่นนี้ เฟิงจื่ออี้ยิ้มพอมบางก็ขายตนเองเป็นที่เรียบร้อย นางลูบสร้อยกุญแจทองรูปหงส์ที่อยู่ในอกเสื้อ นางรู้ว่าคนที่นางสามารถพึ่งพาได้ในวันข้างหน้ามีเพียงตัวนางเองเท่านั้น ก็เหมือนกับ...นางเมื่อปีนั้นอย่างไรเล่า

กล้าหาญเข้าไว้ แล้วก้าวไปข้างหน้า ไม่เห็นมีสิ่งใดน่ากังวล ถึงนางขายตนเองให้จวนสกุลฉี แต่ก็แค่สิบปีเท่านั้น!

ทิวทัศน์ของสวนบุปผาในจวนสกุลฉีเชิญช่างฝีมือออกแบบให้โดยเฉพาะ สะพานเล็กๆ ที่มีธารน้ำไหลผ่าน ภูเขาจำลองที่มีหินรูปร่างแปลกๆ ผกาสีลันสวยสดละลานตา เมื่ออยู่รวมกันจึงกลายเป็นทัศนียภาพอันงดงาม โดยเฉพาะที่ตรงนี้ได้บรรจงปลูกดอกไม้หลากหลายชนิด ทำให้ทั้งสี่ฤดูนั้นงดงามยิ่ง แม้แต่ยามที่มีหิมะขาวโพลนก็ยังอาศัยความขาวของหิมะและความขาวของดอกเหมยช่วยเสริมทัศนียภาพให้งดงามวิจิตร

ทว่าเฟิงจื่ออี้ยกลับไม่ว่างมาชื่นชมทัศนียภาพ นางโอรชจัดอย่างเห็นได้ชัด พลังพูดข่มขู่อยู่ในสวนที่ไร้ผู้คนเสียงดังลั่น “คุณหนู ท่านซ่อนอยู่ที่ใด ออกมาหาข้าประเดี๋ยวนี้ มิเช่นนั้นข้าจะตีท่านให้ขาหักไปข้างหนึ่ง ดูซิว่า

คราวหน้าท่านจะวิ่งได้เร็วเพียงใด!”

ยามนี้เอง พุ่มดอกเจียงเว่ย³ ที่บานสะพรั่งก็ขยับสั่นไหวทันควัน คนตัวเล็กสี่เหลี่ยมขนห่านสะดุ้งโหยง รีบหุดขาเข้าไป ใบหน้าน้อยๆ ที่เกลี้ยงเกลาดั่งหยกเจียรไนยับยู่ยี่เป็นซาลาเปา น้ำตาไหลเป็นทางอย่าง น่าสงสาร

ฉีเทียนสีในวัยแปดขวบนั้นพอจะมองเห็นเค้าความงามบ้างแล้ว คิ้วเรียวดั่งกิ่งหลิว ดวงตาโตดุจผลชิง⁴ ผิวพรรณขาวราวหิมะ และริมฝีปากแดงสดปานผลองุ่น⁵ งามพิสุทธิ์ประหนึ่งเทพธิดาตัวน้อยที่คอยรับใช้อยู่ข้างกายพระโพธิสัตว์ น่าเสียดาย...ที่ไร้เดียงสาเกินไปสักหน่อย เพียงได้ยินการข่มขู่ของเฟิงจื่ออี้ก็ร้องไห้ น้ำตาไหลพรากโดยพลัน

เฟิงจื่ออี้เห็นพุ่มดอกไม้ขยับ และเห็นชายเสื้อของเจ้านายโผล่ออกมา นางมิได้แหวกดู แต่รีบเอ่ยยั่วว่า “คุณหนู ท่านคงรู้ใช้หรือไม่ว่าคนขาหักต้องเดินอย่างไร จะต้องงอมือและอาศัยการออกแรงจากข้อศอก จากนั้นก็คลานไปเรื่อย ๆ คลานจนข้อศอกกับหัวเข่าเลือดไหลซึมก็ยังคงต้องคลานต่อไป...”

เฟิงจื่ออี้ไม่รีบร้อนที่จะออกไปตามจับตัวเจ้านายผู้ชอบเล่นซ่อนหานางยีนเท้าเอว รอให้ฝ่ายตรงข้ามเดินออกมาเองอย่างว่าง่าย

นางเข้ามาอยู่ในจวนได้เดือนกว่าแล้ว เดิมทีนางถูกสั่งให้ทำงานเล็กๆ น้อยๆ ในห้องครัว ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้นางพบว่าจวนสกุลฉีมีความลับที่มีอาจบอกให้คนภายนอกรับรู้ นั่นคือสมาชิกในจวนสกุลฉีทั้งผู้เฒ่าและคนหนุ่มสาวต่างเป็นคนจิตใจดี ไร้เล่ห์เหลี่ยม ขนาดผู้อ่อนบอกว่าข้าวสารหนึ่งกระสอบราคาสิบตำลึงเงิน พวกเขา ก็เชื่อรับนับเงินจ่ายให้ทันที ชื้อของแพงยังต้องร้องตะโกนว่าได้กำไร หนาซ้ำหัวเราะร่วนโอ้อวดไปทั่วสารทิศ

ไม่น่าแปลกใจที่บอกความลับนี้ให้คนภายนอกรับรู้ไม่ได้ มิเช่นนั้น

³ กุหลาบสายพันธุ์หนึ่ง หรือกุหลาบป่า

⁴ เอพริคอต

⁵ เซอร์รี

ทุกคนคงรู้กันมาทำการค้าด้วยปานฝูงผึ้งเป็นแน่ แม้จวนสกุลนี้ร่ำรวยที่สุดในแคว้นหงเยว้ แต่ก็อาจต้องกินสมบัติเก่าจนหมด ตามความเห็นของนางโซคติที่ในจวนมีพ่อบ้านชื่อสัตย์และภักดีอย่างฉุกยคอยดูแลนั้นจัดการนี้จึงทำให้จวนสกุลนี้ยังไม่ถึงขั้นต้องสิ้นเนื้อประดาตัวเพราะเจ้านายผู้รู้ดีเพียงสาล่าเหล่านี้

แม้นางเพิ่งมาอยู่ได้ไม่นาน แต่นางก็เข้าใจนิสัยของเจ้านายทุกท่านดี

นายท่านแห่งจวนสกุลนี้มีภรรยาเอกและอนุภรรยาอย่างละคน ภรรยาเอกให้กำเนิดบุตรชายคนโตนามฉีเทียนเฮ่าและบุตรคนโตนามฉีเทียนเล่อ อนุภรณานั้นให้กำเนิดบุตรชายคนรองนามฉีเทียนฮวนและบุตรสาวคนเล็กนามฉีเทียนลี่ การที่เพียบพร้อมไปด้วยภรรยาเอกและอนุภรรยา ทั้งบุตรชายบุตรสาวเช่นนี้ ช่างเป็นชีวิตที่สุขสันต์จริง ๆ

ทว่าเจ้านายแต่ละคนต่างมีข้อบกพร่องของตน เริ่มจากนายผู้เฒ่าที่แสนดีอีรัน เขามักใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการท่องเที่ยวหาเรื่องราวแปลกใหม่ นายท่านนั้นเป็นสื่อกระดาศที่ผู้คนต่างรู้จักกันดี แม้ภายนอกเข้มงวด แต่ความจริงแล้วใจดี มีเมตตา และหูเบายิ่ง ฮูหยินเอกไม่กินเนื้อสัตว์มาหลายปี เอยแต่ละทีพูดถึงแต่เรื่องช่วยเหลือผู้อื่นตลอดเวลา และอนุภางผู้งดงามราวบุปผา นางเป็นคนเดียวในจวนสกุลฉีที่ไม่มีทางโยกย้ายทรัพย์สินเงินทองออกไปข้างนอก เพราะนางหาได้มีอำนาจที่แท้จริงในจวนสกุลฉีไม่

คุณหนูใหญ่ฉีเทียนเล่อผู้มีอายุเพียงสิบสองปี แม้มากความสามารถและรูปโฉมงามล้ำ รู้กายพยักลอนและเข้าใจหลักจรรยา ทว่าทักษะเย็บปักถักร้อยนั้นย่ำแย่ยิ่ง การจัดการดูแลจวนสกุลฉีก็ทำได้เรื่องได้ราว ยังไม่ต้องพูดถึงคุณชายรองฉีเทียนฮวนผู้นั้น เอาแต่ปั่นจิ้งหรีดทั้งวัน ไม่พิสมัยการอ่านตำรา และชมชอบการออกไปข้างนอก ใช้ชีวิตประหนึ่งงูก็มีปาน

คุณหนูคนเล็กที่อยู่ตรงหน้านางอย่างฉีเทียนลี่ยิ่งไม่มีอันใดให้คาดหวัง หากบอกให้นางเลี้ยงอาหารขอทานจนอิ่มท้องหรือให้ใช้เงินสุ่ยสุ่ยดูจะเป็นไปได้มากกว่า

อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกคนหนึ่งที่น่างยังไม่เคยเจอจนกระทั่งบัดนี้ คุณชายใหญ่ฉีเทียนเฮ่าแห่งจวนสกุลฉี ด้วยอายุเพียงสิบห้าปีก็เผยให้เห็นถึงความสามารถและวิชาฝีมือเหนือคนทั่วไปแล้ว

ไฉ่ยิ่นว่านับแต่แคว้นหงเยว่ก่อตั้งขึ้น ผู้ปกครองแคว้นทุกยุคทุกสมัยล้วนใช้วิธีสืบสันตติวงศ์ทางสายโลหิต จวบจนปัจจุบันนี้ก็ยังคงรักษาความรุ่งเรืองสมัยก่อตั้งแคว้นไว้ได้ดั่งเก่า ถือเป็นความดีความชอบใหญ่หลวงของสี่สกุลใหญ่ที่คอยพิทักษ์ปรารภการเมืองทั้งสิ้น

ฉีเทียนเฮ่านั้นเป็นวีรบุรุษที่ถูกวาดหวังมากที่สุดในหมู่ผู้สืบทอดของสี่สกุลใหญ่ จนได้รับฉายาว่า “เทพอินทรีเหนือเวหา” ด้วยเหตุนี้เขาจึงรับตำแหน่งเจ้าเมืองจูเซว่เร็วกว่ากำหนด หากว่ากันตามจริง เขาสมควรเป็นอัครวิบุคลที่ดูแลจัดการจวนสกุลฉีและเมืองจูเซว่ได้

ทว่าช่วงนี้เขากลับหมกมุ่นอยู่กับวิชาฝีมือ กิจการของเมืองจูเซว่เป็นความรับผิดชอบของเขา ไฉ่ยิ่นมาว่าเขาจัดการได้ไม่เลวทีเดียว แต่เรื่องในจวนสกุลฉีแทบจะให้คนในครอบครัวจัดการกันเอง ดังนั้นนางจึงไม่เคยพบเขา

เดิมทีนางก็ได้อยากสอดมือเข้าไปยุ่งเรื่องของเจ้านายทุกคนนัก ทว่าสุดท้ายนางก็ทนดูไม่ไหวจริง ๆ ถลุงเงินจุถุงดินก็มีปาน แม้พวกเขาจะมีกิจการใหญ่โตพอให้ถลุงเล่นถึงสามชาติก็ตาม แต่พอเห็นพวกเขาโดนคนหลอกครั้งแล้วครั้งเล่า ช้ายังใช้วิธีหลอกลวงกระเจอก ๆ นางจึงคิดว่าหากยังไม่ออกหน้าช่วยเหลือ ตนเองก็ถือเป็นคนโง่เง่าเช่นกัน

คิดไม่ถึงว่าพอออกหน้าจัดการเรื่องข้าวสาร พ่อบ้านฉีกลับบอกว่าเป็นคนเก่งที่อบรมบ่มเพาะได้ จึงย้ายนางมาเป็นสาวใช้ข้างกายฉีเทียนสี่ทันที เพื่อควบคุมคุณหนูรองผู้รั้งจักแต่ใช้จ่ายเงินมากที่สุดในจวนสกุลฉีอย่างลับ ๆ

“ที่แท้คุณหนูรู้สึกที่ใช้เท้าเดินลำบากหรือเจ้าคะ เช่นนั้นวันหน้าก็คลานเอาล่ะสิ...”

ไม่ต้องรอให้นางพูดจบ ฉีเทียนสี่ที่มีไปไม้กับเศษหญ้าติดเต็มศีรษะก็ปรากฏกายออกมา สีนํ้ากล้ำกลืน นัยน์ตาสุกสกาว่ามีน้ำตาเอ่อคลอ พลัง

ตะโกนเสียงเบาปานเสียงยุงบินว่า “จื่ออี้ จื่ออี้ ช้าออกมาแล้ว เจ้ายาโกรธ ช้านะ...อย่าหักขาของข้า...”

ท่าทางนางซี้ซลาด คล้ายสืบลั่นแล้วว่าตนเองต่างหากที่เป็นเจ้านาย ส่วนคนที่กล้าดูดาและชักสีหน้าใส่นางคนนั้นเป็นเพียงหญิงรับใช้ที่ใช้เงินซื้อมาเท่านั้น

“เช่นนั้นก็ดี ข้าไม่ทะเลาะกับท่านแล้ว ท่านวางนกน้อยในอ้อมแขนลงเถิดเจ้าคะ” เฟิงจื่ออี้เห็นท่าทางน่าสงสารของฝ่ายตรงข้ามจนเคยชิน นางจึงออกคำสั่ง สีหน้าไร้อารมณ์

“ไม่ ข้าไม่ปล่อย มันบาดเจ็บ ข้าจะช่วยรักษามัน” นกน้อยน่าสงสาร ปีกหักหมดแล้ว

ได้ยินดังนั้นเฟิงจื่ออี้ก็เบ้าปาก นางยังดูน่าเกรงขามกว่าคุณหนูผู้ดีมีสกุล “รักษาดูตัวเองก่อนเถิด! ลองดูมือของท่านสิ เลือดไหลแล้ว ท่านอยากให้ข้าถูกพ่อบ้านฉีลงโทษใช่หรือไม่เจ้าคะ” คุณหนูต้องช่วยเจ้าตัวน้อยพวกนี้เป็นแน่ถึงได้มีสภาพเช่นนี้ ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตนเองบาดเจ็บได้อย่างไร

ฉีเทียนลี่ที่ไม่เคยสังเกตว่ามีมือมีเลือดออกก็ร้องด้วยความแปลกใจ นางเผยรอยยิ้มซื่อๆ แสน่าเอ็นดูออกมาทันใด “จื่ออี้ ทำอย่างไรดี ดูคล้ายจะเริ่มเจ็บแล้ว”

เฟิงจื่ออี้ลอบถอนหายใจ จากนั้นก็รับนกในอ้อมแขนของฉีเทียนลี่ “นกตัวนี้อีกประเดี๋ยวค่อยส่งให้พ่อบ้านฉีจัดการ คุณหนูไปรักษาแผลที่มือกับข้าเถิด”

“แผลที่มือ...อา เช่นนั้นพวกเราไปเอายาจากพี่ใหญ่กัน ยารักษาบาดแผลของเขาใช้ดียิ่งนัก! เวลานี้เขาน่าจะฝึกกระบี่อยู่หลังเขา พวกเรารีบไปหาเขาเร็วเข้า หากไอ้เอ๋ไม่รู้ว่าเขาจะไปที่ไหนได้อีก” ฉีเทียนลี่จูงมือหญิงรับใช้ประจำกายรีบมุ่งหน้าไปยังสถานที่ต้องห้ามหลังเขาที่ไม่อนุญาตให้ชาวไพร่ไปเพ่นพ่าน ฝ่าเท้าเร่วรีจนเฟิงจื่ออี้มีเวลาเพียงช่วงสั้นๆ เท่านั้นที่จะมอบนกน้อยต่อให้คนอื่น

ไม่นานนักก็มีเสียงโอดครวญดังมาจากหลังเขา...

“อ๊อ! เจ็บนะ ใครเขี่ยหินใส่หัวข้า!” น่าซึ้งนัก แคว้งรอบดูเขา เป็นเพื่อนคุณหนูผู้โง่งมก็เหนื่อยจะแย่ ยังโดนคนลอบโจมตีอีก!

เฟิงจื่ออีลุบคลั่งศีรษะพลางทำหน้ามึน จากนั้นก็มองหาคนร้ายไปรอบๆ ทว่านางกลับไม่เห็นคุณชายน้อยหน้าตาหล่อเหลาหลังต้นไม้นางจึงก้มตัวลงเก็บหยกเขียวมรกตอาบโลหิตชิ้นหนึ่งขึ้นมา นางไม่รู้มูลค่าของมันจึงหมายจะเขี่ยกลับไปเพื่อแก้แค้น

“อย่าขว้าง อย่าขว้างนะ นั้นเหมือนจะเป็นป้ายหยกของพี่ใหญ่” จิเทียนสีมองแล้วค้นตาจึงรีบปรามทันที

“คุณชายใหญ่หรือ” ไม่หรอกมั้ง คุณชายใหญ่แห่งจวนสกุลฉีอันมีเกียรติเป็นเด็กชนนียเสียหрокหรือ คิดไม่ถึงว่าเขาจะแอบอยู่ในที่ลับตาแล้วเขี่ยป้ายหยกลอบโจมตีผู้อื่นเช่นนี้

“จื่ออี เจ้ารีบช่วยข้าตามหาพี่ใหญ่เร็ว เราต้องอยู่แถวนี้แน่” จิเทียนสีพูดด้วยความเป็นห่วง “เขาคงไม่ได้รับบาดเจ็บหรอกนะ มิเช่นนั้นไหนจึงไม่ออกมาให้เห็นเล่า”

ความเจ็บบนหน้าผากทำเฟิงจื่ออีเกิดอคติและความประทับใจเลวร้ายต่อคุณชายน้อยซึ่งไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน นางตัดสินใจแล้วว่าไม่จำเป็นต้องสนใจเขา “คุณหนูบอกว่าวิชายุทธ์คุณชายใหญ่เลิศล้ำ สูงส่งเหนือผู้ใดไม่หไรหรือ ดังนั้นก็ไม่น่าจะเรื่องเกิดขึ้นกับเขา ต่อให้เขาบาดเจ็บที่แขนหรือขาหักก็ยังคงลอบกลับไปได้ ท่านไม่ต้องกังวลเรื่องเขาหรอกเจ้าค่ะ”

ได้ยินเช่นนั้น จิเทียนเฮ่าที่เหงื่อกาฬไหลรินและเปล่งเสียงไม่ออกอยู่หลังต้นไม้ก็ได้แต่โมโหในใจ ทว่าก็ทำอันใดเด็กที่พูดจาจองหองคนนั้นไม่ได้อยู่ดี

วันนี้เขาฝึกวิชาประจำตระกูล “เพลงกระบี่เหนือเวหา” อยู่หลังป่าไผ่ตามปกติ เริ่มด้วยกระบวนท่า “มังกรแหวกว่ายทลายวารี” ร่ายร่ำอย่างมีชีวิตชีวาจนหนอนจำศีลทั่วทุกสารทิศต้องสะดุ้งตื่น ต่อด้วยกระบวนท่า “กรงเล็บกระเรียนกลางเมฆา” เพลงกระบี่รวดเร็วฉับไวและดุเดือดดั่งลมพายุ

โหมกระหน่ำพาให้วิหคที่พักผ่อนอยู่ในป่าด้านล่างแตกฮือ โบยบินออกไป
ทั้งฝูง กระพือปีกโฉบไปมากลางนภา

ทันใดนั้นอาการเสียวแปลบในใจพลันแล่นขึ้นมาจากข้อเท้า พริบตา
เดียวก็ทำเขาเจ็บปวดจนยืนไม่ไหว สีหน้าซีดขาวทันที ความร้อนนวบวบ
แล่นไปยังจุดต้นเถียน⁶อย่างรวดเร็ว ก่อนพุ่งตรงเข้ากลางอก

กลิ่นคาวพุ่งขึ้นมาในลำคอโดยไม่มีการเตือนล่วงหน้า สมาธิและจิตใจ
แตกซ่าน เขาจึงทำได้เพียงใช้กระบี่ยันพื้นพยุงร่างกายของตนไว้ ทว่าสายตากลับ
พร่ามัวขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งยังปรากฏเงาซ้อนทับกันสามสี่

เขาไม่รู้ว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้น แต่รับรู้ได้ราง ๆ ว่านี่คือสัญญาณบ่งบอกว่า
พิษได้แล่นเข้าสู่เส้นลมปราณแล้ว ดังนั้นเขาจึงรีบนั่งขัดสมาธิโคจรลมปราณ
เพื่อขับพิษทันควัน แต่มีคาคว่าทัวทั้งร่างกลับมีอาเจองออกแรง ฤทธิ์ของพิษ
เร็วกว่าที่คิด เขาจึงทำได้เพียงสกัดจุดลมปราณสำคัญอย่างจุดถานจง⁷ เอาไว้
ให้เร็วที่สุด เพื่อเลี่ยงมิให้พิษร้ายจุโจมหัวใจ

ยามนี้เขาเริ่มรู้สึกเสียใจที่ไม่ให้องค์ภักษติดตามมาด้วย แม้เขายังมี
สติสัมปชัญญะ แต่ก็เข้าใจดีว่าคงผืนได้อีกไม่นาน หากไม่มีผู้ใดโผล่มาช่วย
เกรงว่าวันพรุ่งนี้คงจะมีศพเพิ่มอีกศพเป็นแน่

ขณะมึนงง เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วเบาและเสียงสนทนาเจื้อยแจ้ว
จึงรีบใช้เรียวแรงเหวี่ยงสุดท้ายขว้างป้ายหยกรูปอินทรีที่ห้อยเอวออกไป...
ไม่คิดว่าจะเป็นเพียงแม่หนูคนหนึ่งที่ไม่อยากดูดำดูดีความเป็นความตาย
ของเขา

จีเทียนเข้าบันดาลโทสะจนขมวดคิ้วมุ่น เลือดลมในช่องท้องปั่นป่วน
พลุ่งพล่าน เขาทำได้เพียงผินสุดหายใจเข้าเฮือกหนึ่ง แล้วตะโกนดัง ๆ
เรียกหาแม่หนูน้อย

⁶จุดเลือดลมในร่างกายมีทั้งหมด 3 แห่ง ได้แก่ หว่างคิ้วเรียกว่าจุดต้นเถียนบน ใต้หัวใจ
เรียกว่าจุดต้นเถียนกลาง และใต้สะดือเรียกว่าจุดต้นเถียนล่าง

⁷จุดรวมลมปราณของเยื่อหุ้มหัวใจ อยู่บริเวณกลางอกระหว่างทรวงอก ตรงกับช่องระหว่าง
กระดูกซี่โครงซี่ที่สี่

อันที่จริงเสียงตะโกนของเขานั้นหาดังไม่ เพียงดังกว่าเสียงพูดกับตนเองเล็กน้อยเท่านั้น และเมื่ออยู่ท่ามกลางเสียงลมพัดในป่าไผ่กับเสียงต้นไม้เสียดสีกันเช่นนี้ก็แทบจะไม่ได้ยินด้วยซ้ำ

ทว่าเฟิงจื่ออี้ที่กำลังลากฉีเทียนสีกลับจวนนั้นมีโสตประสาทไวกว่าคนทั่วไป นางได้ยืมคล้ายเสียงร้องครวญคราง เมื่อหันกลับไปมองก็สะดุดตาเข้ากับร่องเท้าหุ้มข้อสูงสีดำสนิทที่ขยับเขยื้อนได้คู่หนึ่ง

นางจะทำไมเป็นไม่เห็นแล้วหันหลังจากไปก็ยกมือได้ ไรมโนธรรม มีอาจไร้จิตสำนึกกระทั่งเห็นคนใกล้เสียชีวิตแล้วแสวงทำเป็นมองไม่เห็นเช่นนั้น นางลึงเลเล็กน้อยก่อนจำใจแหวกพงหญ้าที่สูงกว่าตัวนางออก จากนั้นก็ชะโงกหน้ามอง

ทันใดนั้นนัยน์ตาสองคู่พลันสบประสาน

ดวงตากลมโตกระจ่างไสรวทะเลสาบสบกับนัยน์ตาสีกล้ำปานน้ำในบึงทั้งคู่ไม่พูดไม่จาชั่วขณะ เงียบจนต่างฝ่ายต่างมีเพียงภาพสะท้อนอยู่ในลูกตาเท่านั้น

เมื่อเห็นว่าเฟิงจื่ออี้ไม่หันศีรษะกลับมา ฉีเทียนสีจึงชะโงกหน้าสำรวจตาม “โห! จื่ออี้ เจ้าหาพีใหญ่เจอแล้ว เก่งจริง ข้ายังนึกว่าเขาแอบย่องกลับจวนแล้ว...เอ๊ะ! พีใหญ่! ท่านกินผลไม้เน่าเข้าไปหรือ เหตุใดจึงอ้วกน้ำสีดำออกมาตลอดเลยเล่า ท่านแม่ข้าบอกว่าจะกินผลไม้บนเขามั่วซั่วมิได้ บางอย่างกินแล้วอาจถึงตาย...”

ฉีเทียนเฮ่าที่ไร้ซึ่งเรี่ยวแรงจะอ่อนแอได้แต่ถอนใจเฮือกในใจลึก ๆ มีน้องสาวที่ไร้เคียงสาเช่นนี้ชวนให้เศร้าใจยิ่งนัก

ฉีเทียนสีที่ถูกพี่ชายจ้องเขม็งหน้าตายังเบิกบานไม่รู้เรื่องราวใด ๆ ไบหน้าดงามไร้เคียงสาปราศจากความกังวลใจ นางหัวเราะคิกคักตลอดเวลาจนแทบทำให้พี่ชายคนโตของนางโมโหตายอยู่มร่อ

โชคดีที่เฟิงจื่ออี้เฉลียวใจ นางรีบดึงคุณหนูผู้รันทาที่ตายออกมาป้องกันไม่ให้นางสัมผัสเลือดดำที่มีพิษ และชี้ไปยังฉีเทียนเฮ่าที่ไบหน้าเปลี่ยนจากซีดขาวเป็นดำคล้ำอย่างไม่สะทกสะท้าน

“เขาถูกพิษ” น้ำเสียงของเฟิงจื่ออีราบเรียบและไร้ซึ่งความตื่นตระหนก “ถูกพิษหรือ” ฉีเทียนสียังคงงงวย ไม่เข้าใจว่าอันใดคือถูกพิษ ใบหน้าของหนูน้อยแลดูสับสน

“ก็คือ...ก็คืออาจตายได้อย่างไรเล่า!” ใช้ว่าเฟิงจื่ออีจะอยากแข่ง ฉีเทียนเข้า แต่นางคิดหาคำอธิบายที่ง่ายกว่านี้ไม่ออกจริงๆ

พอได้ยินว่าอาจเสียชีวิต นัยน์ตางมวับไหว น้ำตาเอ่อคลอทันที “อันใดนะ พี่ใหญ่จะตายหรือ จื่ออี เจ้ารีบช่วยพี่ใหญ่เร็วเข้า! ข้าไม่อยากให้พี่ใหญ่ตาย! เจ้ารีบช่วยเขาเร็ว...ฮือ...เจ้าทำได้อยู่แล้ว...ฮือ...”

เฟิงจื่ออีขมวดคิ้ว พูดอย่างไม่เต็มใจว่า “การช่วยเขาช่างยุ่งยากยิ่งนัก” คำพูดนี้ทำฉีเทียนเข้าที่กึ่งหลับกึ่งตื่นเกือบกระอักเลือดออกมาอีกครั้ง โชคดีที่ครั้งนี้ฉีเทียนสีมีไหวพริบ นางรีบขอร้องให้ช่วยพี่ใหญ่ “จื่ออี ขอร้องเจ้า ข้าก็จะช่วยเจ้าด้วย”

“จริงรึ” แม่หนูน้อยเฟิงจื่ออีได้ยินดังนั้นก็เลิกคิ้วเหมือนยังอยากพูดบางอย่าง

ฉีเทียนสีมิได้สังเกตเห็นความผิดปกติรีบพยักหน้าโดยพลัน มีคำพูดว่าผ่านไปไม่ถึงครึ่งเค่อ^๑ นางก็รู้สึกเสียใจที่ทำเช่นนั้น

“นี่อันใด อันใดเนี่ย... همینจริง همینมาก! เจ้าอย่าเอามาใกล้ข้านะ... เอ้อออกไปเร็ว... همینจริงๆ!” ฉีเทียนสีบีบจมูก ถอยกรูดปานเห็นอสูรพิษ ถอยห่างไปหลายร้อยเจี๊ว^๒ พร้อมสีหน้าตื่นตระหนกกระคนประหวุ่น ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมเดินเข้าไปใกล้เฟิงจื่ออีแม้ครั้งก้าว

อันที่จริงใช้ว่าฉีเทียนสีไม่อยากช่วยเหลือ เพียงแต่ใบหน้าดำคล้ำของพี่ใหญ่น่ารังเกียจมากจริงๆ อีกทั้งกลิ่นคาวชวนให้คนบีบจมูกนั้นเหม็นยิ่งนัก เพียงนางเข้าใกล้ก็อดรู้สึกมวนท้องไม่ได้ นางปิดปากด้วยอยากอาเจียนอยู่ตลอดเวลา

^๑ ๑ เค่อ เท่ากับ 15 นาที

^๒ ๑ เจี๊ว เท่ากับ 10 ชุนหรือนิ้ว

จื่ออีช่างกล้าหาญยิ่งนัก! ถึงกับกล้าเอาของเหม็นขนาดนั้นทาเท้าของพี่ใหญ่ สีหน้าจริงจังคล้ายคนที่โตแล้ว

“คุณหนู อย่าเอาแต่ยืนนิ่งไม่ขยับสิ เมื่อครูยังบอกว่าจะช่วยไม่ใช่หรือ เช่นนั้นยามนี้ยังไม่พุงคุณชายใหญ่ขึ้นมา ท่านอยากให้เขาตายอนาถอยู่กลางป่าร้างหรือไร” ตกลงคุณหนูหนีอันใดกันแน่ ก็แค่กลืนเหม็นนิดหน่อยเท่านั้น

ก่อนหน้านี้ เพราะครอบครัวของอาหยาจนจึงเชิญท่านหมอมารักษาไม่ได้ หากเจ็บป่วยเล็กน้อย อาหาก็จะขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพรมาต้มกิน นางตามไปด้วยถึงพอจะรู้จักสมุนไพรอยู่บ้าง นางรู้ว่า “หญ้าอวีซิง” ช่วยขับพิษและสลายเลือดคั่ง แม้กลืนเหม็นไปนิด แต่โชคดีที่มียานี้ขึ้นอยู่ข้างๆ พงหญ้ามิฉะนั้นนางคงช่วยเขาไว้ไม่ได้

“...เหม็น...” ใบหน้าอมชมพูอง้งา ฉีเทียนสีทำท่าจะร้องไห้อยู่รอมร่อ เพิ่งจื่ออีทำเสียงหืออย่างเย็นชาคล้ายผู้ใหญ่ในร่างเด็ก “เหม็นอันใดกัน หากรอให้คุณชายกลายเป็นศพจะเหม็นยิ่งกว่านี้ ท่านอยากเห็นหนอนใต้เต็มตัวเขาหรือไม่”

หญ้าอวีซิงที่ถูกตำจนแหลกส่งกลิ่นคาวปลาที่เหม็นเน่ามาก ๆ ออกมา แม้กลืนเหม็น แต่ก็ยังเป็นของดีที่คนยากจนใช้รักษาแผล หากมิใช่เพราะคุณชายใหญ่ผู้นี้ดวงดียิ่ง เขาคงกลายเป็นศพที่มีหนอนใต้เต็มตัวไปแล้วจริง ๆ

“หนอน หนอนเต็มตัว...” นัยน์ตาของฉีเทียนสีที่แม้แต่คิดก็ยังไม่กล้าฉายแววหวาดหวั่น แก้มดั่งผลท้อขาวอมชมพูพลันซีดเผือด

“รีบมาเร็วเข้า ข้าพุงเขาคนเดียวไม่ไหว...” จ๊ริง ๆ เลย ปกติคุณชายใหญ่ผู้นี้กินอันใด โฉนตัวถึงได้หนักเพียงนี้

“ข้า...ข้าไม่กล้า...ก็มันเหม็นจริง ๆ นี่!” ฉีเทียนสีหน้ายับยู่ยี่เดินไปได้เพียงสองก้าว กลืนเหม็นพลันพุงเข้าจุก นางถอยไปไกลกว่าเดิมดั่งกระต่ายขาวตัวน้อยที่กำลังตื่นตระหนก นางตกใจสุดขีดจนลืมไปแล้วว่าคนที่นางหลีกเลี่ยงอยู่นั้นคือพี่ใหญ่พี่ชายแท้ ๆ ของนาง

“ท่านนี้...หากท่านยังไม่มาอีก ข้าจะกินขนมเกล็ดที่ท่านชอบที่สุด

ให้เกลี้ยง ไม่เหลือให้ท่านแม่แต่ชิ้นเดียว!” โชคดีที่เพ็งจื่ออู้อู๊รู้ว่าฉีเทียนลีชอบอันใด จึงไม่ใช่ปัญหาหากจะนำมาชูนางลักหน้อย

“ไม่ได้! เจ้ากินขนมเกล็ดของข้าไม่ได้ ข้าเป็นคุณหนู เจ้าเป็นสาวใช้... เอ๊ะ! จื่ออู๊ เจ้าอย่าจ้องข้าสิ...ข้า...กำลังไปอยู่เนืออย่างไรว...” ฮือ...จื่ออู๊ช่างน่ากลัวนัก จื่ออู๊ถลึงดวงตาคู่นั้นราวกับจะจับนางกิน

เห็นสายตาดุร้ายที่สาวใช้ของตนส่งมา ความเด็ดเดี่ยวของคุณหนูสกุลฉีผู้มีนิสัยอ่อนโยนก็สลายกลายเป็นความหุนหัน เธอตัวสั่นด้วยความประหลาดและรู้สึกกลัวโดยไม่รู้ตัว

เมื่อเทียบกับกลิ่นเหม็นน่าสะอิดสะเอียนนั้นแล้ว ฉีเทียนลีกลัวหน้าตาถมึงทึงของจื่ออู๊มากกว่า เพียงแค่สบตามองหัวใจก็เต้นโครมคราม ทำให้รู้สึกว่หากไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเพ็งจื่ออู๊แล้วจะต้องมีจุดจบที่น่าอเนจอนาถเป็นแน่แท้

เพียงแต่หากอาศัยแค่แรงของเด็กน้อยทั้งสองในการเคลื่อนย้ายฉีเทียนเฮ่าที่ถูกพิษจนหมดสติกลับจวนนั้นยากยิ่งปานเป็นขึ้นฟ้า ทว่าโชคดีขณะทำการ “เคลื่อนย้าย” อยู่ นั้น ฉีเทียนเฮ่าซึ่งอาการทุเลาลงแล้วก็ได้สติชั่วคราว พวกนางจึงไม่ต้องเปลืองแรงมากจนเกินไปนัก